

Femke Bol

Team TOFF gaat ervoor!

met illustraties
van Iris Boter

kluitman

Nur 282/283 W112501
Bisac JUV039060 / JUV032000 / JUV032170
© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXXV Tekst: Femke Bol
© MMXXV Illustraties: Iris Boter
Omslagontwerp: Petra Gerritsen
Omslagbeeld: © Iris Boter
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.
Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het
trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Inhoud

Wat de flip!	7
Zet 'm op	13
Teamgenoten	22
Winnen	28
Olaf	35
Vals	41
Niet zo toff	51
Cola fred	60
Touwtrekken	68
Loslaten	77
Losers	83
Rennen	90
Hulp	95
Sisuwattes?	103
Goed bezig	109
Go, Femke!	116
Verrassingsaanval	122
De prins	129
De winnaar	135
Naar huis	143

Wat de flip!

Kijk nou, Stan, wat knus!' Femkes moeder wijst enthousiast naar twee bruine koeien in een wei langs de weg.

Femke rolt automatisch met haar ogen bij het woord 'knus'. Het is haar moeders nieuwe favoriete woord sinds ze hier zijn gaan wonen. Alles is 'knus': de hobbelsteentjes in hun nieuwe straat waar je niet zonder hersenschudding overheen kunt fietsen, het parkje met de doodnormale eenden en stinkende hondendrollen, de buurvrouw die letterlijk elke keer als je haar ziet een praatje wil maken...

Haar broer Jeroen zit naast haar op de achterbank, maar heeft – heel slim – zijn oortjes ingedaan. Femke heeft haar telefoon en oortjes maar

thuisgelaten. ‘Géén devices,’ had haar moeder waarschuwend voorgelezen van de tablet toen ze de informatiemail kregen. ‘Wat goed, een telefoon-vrije vakantie!’ had haar vader gezegd, terwijl hij doorscrolde op zijn telefoon.

Nog twee kilometer en dan zijn ze volgens de routeplanner bij sportkamp ZMOP. ‘Het kamp waar iedereen enthousiast wordt over sporten’ stond op de website. Femke had haar wenkbrauwen opgetrokken toen ze dat las: ze is niet zo sportief. Alle balsporten vallen af, omdat ze níl balgevoel heeft. Ze heeft vier jaar gedaan over haar zwemdiploma, dus daarna had ze wel even genoeg van zwemmen.

En voor gym krijgt ze meestal alleen een voldoende, geen goed. En toch hadden haar ouders voor een sportkamp gekozen...

Ze waren net verhuisd naar een klushuis in een heel andere stad, maar het klussen viel nogal tegen. Dus hadden haar ouders besloten dat het beter was als Jeroen en zij op zomerkamp gingen. ‘Kunnen jullie meteen nieuwe vrienden maken.’

Na de zomer zouden Femke en Jeroen alle twee op hun nieuwe school starten. Jeroen in de brugklas en Femke in groep 6. Jeroen was al naar een kennismakingsochtend geweest, maar Femke kende letterlijk niemand. Nieuwe vrienden maken leek nog zo ver weg.

‘En: verrassing!’ was haar moeder doorgedaan. ‘Ik heb al een héél leuk kamp geboekt voor jullie, waar de buurvrouw heel enthousiast over vertelde.’

‘Wat de flip, mam!’ Jeroen had boos gekeken. ‘De buurvrouw is minstens 106 en ze loopt met een rollator!’

‘Haar kinderen gingen er ook altijd heen en het schijnt fantastisch te zijn,’ was haar moeder dapper

doorgegaan. 'Ze doen er allerlei sporten en het is op een heel mooi, knus landgoed.'

Dus werd het een sportkamp.

'Bestemming bereikt' geeft de navigatie aan. Femkes moeder wil afslaan naar een grote oprijlaan, maar daar komt net een chique, glanzende zwarte auto uit.

'Wow, dat is een dure auto,' zegt Jeroen. 'Zie je dat: hij heeft van die raampjes waar je niet doorheen kunt kijken. Zou er een beroemd iemand naar dit kamp gaan?'

'Nou, dát denk ik niet,' lacht hun moeder. 'Wat een drukte.' Ze rijdt voorzichtig langs een rij kinderen en ouders met tassen tot ze een goede parkeerplaats heeft gevonden. Net als ze wil indraaien, rijdt een felrode sportauto snel het plekje op.

'Nou ja, wat asociaal!' begint haar moeder. Driftig duwt ze op het knopje om het autoraam te laten zakken.

'Laat het los, Livia,' zegt haar vader meteen. Na een week klussen is hij net begonnen in een boek met de titel *Loslaten: de beste oplossing voor stress*.

Jeroen fluit. 'Mooie auto!' Uit de rode auto stapt

een meisje van Femkes leeftijd. Ze gooit de deur met een harde klap dicht.

'Kiki!' Een kale man rent vanaf de andere kant geschrokken naar de autodeur en voelt voorzichtig aan het raampje.

'Pak jij mijn tassen, pap!' Kiki pakt haar telefoon en maakt een selfie.

O nee, denkt Femke, straks heeft iedereen zijn telefoon toch mee en ben ik de enige zonder. Ze ziet zichzelf al eenzaam zitten aan een tafel met tien andere kinderen die allemaal lachen om iets op hun scherm maar haar niet willen laten meekijken. Wat stom dat ze haar telefoon thuis heeft gelaten! 'Aaargh!' gromt ze gefrustreerd.

'Wat is er met jou aan de hand?' vraagt Jeroen verbaasd, terwijl hun ouders een andere parkeerplek zoeken.

'Ik ben zo stom...' begint Femke.

'Dat wisten we al,' zegt haar broer. 'Ben je daar nu nog niet aan gewend?' Hij lacht hard om zijn eigen grap.

'Ha-ha-ha,' zegt Femke. 'Lach maar. Ik ben benieuwd hoe snel jij nieuwe vrienden maakt.' Ze wijst naar een groepje stoer uitziende jongens

buiten, die elkaar met een ingewikkelde handshake begroeten.

Jeroen staart even naar hen en draait zich dan naar Femke. Voor de grap trekt hij aan een van haar twee vlechtjes. 'Laten we afspreken dat we gewoon samenblijven. Ik heb mijn telefoon stiekem mee, dus als het echt niks is, dan bellen we pap en mam dat ze ons moeten ophalen, goed?'

'Oké,' zegt Femke, hard ja-knikkend. 'Samen!' En ze voelt zich opeens weer een stuk beter. Haar broer kan soms irritant doen, maar meestal is hij eigenlijk best wel geweldig.

Zet 'm op

Het landgoed is gigantisch. Na de parkeerplaats is er een lange laan, die in de verte eindigt bij een enorm huis met grote ramen, torentjes, een echt bordes en een hoge, witte deur. Boven op het huis wappert vrolijk een blauw-oranje vlag: SPORTKAMP ZMOP!

'Gaan we daar slapen?' vraagt Femke. Ze ziet zichzelf na een vermoeiende dag sporten al liggen op een hemelbed, terwijl een dienstmeisje zo'n ouderwets bad op pootjes vult met stomend water...

'Jullie mogen doorlopen naar links.' Een jonge man zit onderuitgezakt op een klapstoel en wijst naar links, richting een bospad. *Mijn naam is*

meester JONAH leest Femke op zijn naambordje. 'Daar word je ingedeeld bij een van de slaaptenten,' gaat meester Jonah verder en hij gaapt even.

'Nou, die heeft het gisteravond laat gemaakt,' grapt haar vader, terwijl ze het linkerpad nemen.

'Slaaptenten?' zegt Femke. Ze kijkt nog even om naar het prachtige huis. 'Dag hemelbed...'

Op het veld links achter het grote huis staan wel een miljoen tentjes: grote, hoge tenten met banken en tafels erin, vrolijk gekleurde yurts, oranje-paarse koepeltentjes en grotere slaaptenten in andere kleuren met cijfers en letters erop. Aan de ene kant grenst het veld aan een donkergroen bos, aan de andere kant ligt een groot meer met waterlelies, een fontein en een brug erover. De brug leidt naar nog meer velden, met voetbaldoe-
len, pionnen, baskets en allerlei andere sportspullen, ziet Femke. Tussen de tenten lopen ouders en kinderen. De meeste zijn van haar leeftijd. Een paar jongens en meiden van Jeroens leeftijd staan bij elkaar.

'Hoi, ik ben juf Hannah.' Een meisje met lange, donkere haren komt naar hen toe gelopen. In haar

hand heeft ze een lijst. ‘Wat zijn jullie namen?’ vraagt ze.

‘Dit is Jeroen Bol,’ zegt haar moeder, terwijl ze naar Jeroen wijst. ‘En deze dame met de vlechtjes is Femke.’

‘Even kijken.’ Juf Hannah speurt op haar lijst en stopt dan. ‘O ja, Jeroen, jij zit in B6.’

‘Dat is daar,’ wijst Jeroen naar een paarse tent met groene stippen waar groot B6 op staat.

‘Mogen we samen in één tent?’ vraagt Femke. Maar haar vraag is niet te verstaan want Jeroen brult opeens: ‘Daaan, Stevooo!’ Hij stormt naar tent B6, waar net twee jongens uit komen. Ze beginnen alle drie hard te schreeuwen en te highfiven, terwijl andere kinderen verbaasd toekijken.

‘O, nou, dát is toevallig,’ zegt Femkes moeder, terwijl ze Femkes vader port met haar elleboog. ‘Dat zijn die jongens uit zijn nieuwe brugklas.’

‘Nou, die zit dus al op zijn plek,’ zegt juf Hannah lachend. Ze buigt zich naar Femke. ‘Wat vroeg jij nou, lieverd?’

‘Ehm, niks,’ zegt Femke, terwijl ze naar Jeroen kijkt, die stoeit met Daan en Stevo. Haar broer kan soms zo irritant zijn!

‘G2,’ zegt haar vader wijzend. ‘Dat ben jij, Fem!’ Enthousiast lopen haar ouders erheen.

Als Femke achter ze aan gaat, loopt ze langs een wat grotere tent, waar net een meester uit komt. Femke kijkt toevallig naar binnen en ziet een jongen zitten die de witste haren heeft die ze ooit heeft gezien. Hij kijkt niet heel blij, terwijl er allerlei volwassenen in nette kleren om hem heen staan te praten. Dan ziet een man in een chic pak dat Femke naar binnen staart. Snel slaat hij de flap van de tentopening dicht, zodat er niets meer te zien is.

Vreemd, denkt Femke. Wie was dat? Ze haalt haar schouders op en loopt door naar tent G2.

‘Ieuw, een pistent!’ Femke kijkt om. Het meisje dat eerder uit de blauwe auto stapte – Kiki, herinnert Femke zich – staat op een afstandje toe te kijken met een paar vrienden: een lange jongen met stekeltjeshaar, een grote blonde jongen met een pony en enorme voortanden en twee meiden die er precies hetzelfde uitzien met hun zwarte haar in een paardenstaart en een lolly in hun mond.

Femke kijkt weer naar ‘haar’ tent: hij is wit met rare, gele vlekken erop. Dat lijken inderdaad wel een beetje pisvlekken. Maar het is wel háár tent,

dus ze wil eigenlijk heel graag iets terugzeggen tegen Kiki en haar vrienden. Maar voordat ze iets slims heeft kunnen bedenken, roept haar moeder haar al.

‘Femke, kom eens kijken.’ Ze maakt van die ‘hup-hup’-bewegingen met haar handen, die zo typisch zijn voor haar moeder. Haar vader staat te praten met een andere ouder voor de ingang van de tent.

Femke loopt in hun richting. Vlakbij staat een moeder die paniekerig tegen een van de juffen praat, terwijl haar zoon er zwijgend naast staat.

‘Weet u of hier schorpioenen of adders voorkomen?’ Ze kijkt naar de grond alsof ze daar op heterdaad een adder of schorpioen kan betrappen. ‘Mijn Timo is heel gevoelig.’

De jonge juf kijkt een beetje beduusd. ‘Dat weet ik eigenlijk niet, mevrouw...’ stamelt ze.

‘Dat wéét u niet?!’ De moeder van Timo klinkt nu bijna hysterisch. ‘Pardón, maar wie is er hier verantwoordelijk voor de veiligheid?’

Timo zelf kijkt een beetje bezorgd rond vanonder zijn krullende bruine haren, alsof hij het ook allemaal niet meer vertrouwt.

‘Adders komen vooral voor in zandgronden in Friesland en Drenthe, maar ze zijn heel schuw,’ zegt een klein meisje met een hele lichte huid, enorm veel sproetjes en blond, piekerig haar. Haar bruine ogen staan heel serieus. ‘Ik denk niet dat ze snel rond gaan kruipen in een veld met zo veel mensen.’ Haar stem klinkt alsof ze minstens een meter langer is en tien jaar ouder. ‘En schorpioenen komen helemaal niet voor in Nederland.’

‘Huh?’ zegt de moeder van Timo verbaasd. ‘Wie ben jij?’

‘Fleur,’ antwoordt het meisje. ‘En u kunt zich